

Dimarts Singulars

Dimarts 23 d'octubre / 20 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Breakfast at Tiffany's

(Desayuno con diamantes)

de Blake Edwards

Versió original en anglès subtitulada

Fitxa tècnica:

Direcció: Blake Edwards / Guió: George Axelrod (basada en la novel·la de Truman Capote) / Fotografia: Franz Planer / Música: Henry Mancini / País: Estats Units / Any: 1961 / Durada: 115 minuts

Fitxa artística:

Audrey Hepburn, George Peppard, Patricia Neal, Buddy Ebsen, Martin Balsam, Mickey Rooney, José Luis de Vilallonga, John McGiver

SINOPSI. Holly, una jove popular a la societat novaiorquesa, aspira a casar-se amb un home ric que li proporcioni tots els seus desitjos. L'arribada d'un nou veí, un escriptor en plena crisi creativa, canviarà els seus plans. La relació entre ella i l'escriptor gigolò dona peu a una fascinant història on s'apleguen el drama i la comèdia; la solitud i la joia de viure, el romanticisme i l'amor.

EL DIRECTOR. Blake Edwards (Tulsa, Oklahoma, 1929 – Santa Monica, 2010), quan va néixer, ja portava el cel·luloide a l'ADN, ja que el seu pare era assistent de direcció i el seu avi, director de cinema. La seva germana, Jennifer Edwards, també es va dedicar a la gran pantalla, però en el seu cas com a actriu. Els primers passos darrere la càmera van ser per a la televisió als anys cinquanta i durant tota la dècada va alternar feines a la televisió i al cinema. No va haver d'esperar gaire, però, per confirmar-se com a mestre de la comèdia intel·ligent: ja en els anys seixanta va fer-se amb un merescut prestigi que el va acompanyar durant tota la seva trajectòria. El 1969 es va casar amb l'actriu Julie Andrews, qui, a partir d'aquell moment, va protagonitzar moltes de les seves pel·lícules. Considerat un dels grans mestres de la comèdia, les seves col·laboracions amb Peter Sellers van oferir clàssics absoluts del gènere com la saga de *The Pink Panther* i *The Party*. També formen part de la història del cine la seva excel·lent adaptació de la novel·la de Truman Capote *Breakfast at Tiffany's* (1961) i la versió de la dramàtica televisiva *Days of Wine and Roses* (*Dies de vins i roses*, 1962), un reeixit drama sobre l'alcoholisme protagonitzat per Jack Lemmon i Lee Remick. L'any 1982 va dirigir *Víctor, Victoria*, pel·lícula que li va proporcionar la seva única nominació als Oscar al millor guió original. No se'l va emportar, però l'Acadèmia va esmenar l'error l'any 2004 amb l'Oscar honorífic a la seva carrera. Aquest mateix any li van concedir la Legió d'Honor

Francesa, el més alt reconeixement que atorga el govern francès. El nom d'Edwards està lligat indissolublement al del compositor Henry Mancini, amb qui va col·laborar durant més de trenta anys. La connexió va funcionar des del primer cop que van treballar junts: amb *Breakfast at Tiffany's*, Mancini va guanyar dos Oscar: un per la partitura original i un altre per la cançó *Moonriver*, interpretada per Audrey Hepburn a la pel·lícula. Però de les 28 bandes sonores que va compondre per a Edwards, la més popular és, sens dubte, el tema de *The Pink Panther*, que pot ser taral·lejada fins i tot per algú que no ha vist la pel·lícula.

CRÍTICA

Un dels millors films, i un dels que han gaudit de més consens, del seu autor. Edwards va arribar al projecte quan el guió de George Axelrod ja estava enllestit, però va tenir temps d'introduir-hi seqüències de la seva pròpia collita, com ara la de la festa a l'apartament de la protagonista. L'engranatge va funcionar a la perfecció. Audrey va oferir en tota la seva plenitud aquella imatge distingida, sofisticada, ingènua i gairebé ingràvida que degué captivar un Edwards més interessat, com ja hem dit abans, pels actors mateixos que no per la seva capacitat interpretativa. George Peppard, en el paper d'un escriptor mantingut per una dama rica, no hi va desentonar gens. Mickey Rooney, l'extrafolari veí japonès, va tenir carta blanca per part del director, i les seves intermitents i irades aparicions no s'han de comptabilitzar com el més inspirat del film. Patricia Neal broda el personatge de la dona madura que compra els favors de l'escriptor —alguna nit de sexe que li permeti sentir-se encara desitjada—, a canvi del manteniment d'un pis i d'un xec setmanal. Franz Planer brinda els millors colors i il·luminacions possibles a aquesta història d'aparença intimista i molt estilitzada que es desenvolupa en la frontera amb la irrealitat. I Henry Mancini, per descomptat, apuntala amb les seves diverses variacions del tema estrella, "Moon River", la malenconia que s'adhereix a la pell dels personatges en tot moment. En el seu llibre sobre el cinema nord-americà de les tres últimes dècades, *Muerte y transfiguración*, José Luis Guarner va delimitar amb precisió els contorns de *Desayuno con diamantes*: "La crònica agredolça de la complicitat platònica entre una call girl i un aspirant a escriptor s'edulcora en una melancòlica comèdia romàntica on regna la nostàlgia d'un món d'il·lusió, sempre més seductor que no pas el real; és segurament l'únic film d'aquest període capaç de competir amb Minnelli en el mateix terreny". Edwards va actuar damunt la novel·la de Truman Capote edulcorant-la, certament, en rebaixar les faccions més dures dels personatges, en modificar el final amb un previsible però coherent *happy end* i en incrustar a l'itinerari dramàtic fugues còmiques impensables en l'autor de *Música per a camaleons*, amb la convicció d'un fi estilista que construeix un món propi sobre una base aliena. Però l'empremta de Capote, per dir-ne d'alguna manera, no és del tot absent a la pel·lícula, des de la complexa relació d'afecte, desassossec i atracció que experimenta la parella protagonista fins al desenllaç aquós a la recerca d'un gat pels carrerons de Nova York. Però és precisament en les aportacions personals (com en el cas de la festa al pis de Holly Golightly, en què Audrey Hepburn improvisa pràcticament del tot al mateix plató de rodatge; o l'escena del robatori als grans magatzems a ritme de comèdia musical, o en la visualització dels passatges més dolorosos del relat) on Edwards s'allunya de qualsevol etiqueta relacionada amb els termes afectació, manierisme, preciosisme, esteticisme i altres —ismes recurrents en aquests casos, i on *Desayuno con diamantes* cobra una força singular i se situa en la medul·lar, no tan sols temporal, de l'obra del seu director. *Desayuno con diamantes* hereta el món fantasiós i estilitzat de *Vacaciones sin novia*, però sense la seva existència, sense la seva aprehensió íntima de les pors de dos éssers inadaptats en qualsevol gran ciutat: potser *Desayuno con diamantes* no és una pel·lícula reflexiva i calculada, sinó instintiva. La seva contemplació ha de proporcionar el mateix sentiment i el mateix plaer, lluny de la sofisticació que poden destil·lar les seves imatges i prop de l'emoció que transmeten pla rere pla els seus personatges (...) *Programa especial. Suplement del número 10 / Filmoteca de Catalunya (Quim Casas / Dirigit, números 234- 235, abril-maig de 1995)*

* * *

Brillante adaptación de la famosa novela de Truman Capote, que abordaba una trama algo disparatada cuyo pretexto era el cosmopolitismo neoyorquino. Alternando hábilmente un registro finamente irónico con otro ligeramente melancólico, Edwards consiguió uno de sus mejores trabajos. Supone una comedia tan amarga como lúcida, que anticipó el espíritu corrosivo que en los próximos años se convertiría en la constante del género. *Fotogramas*

PROPERES SESSIONS

26 i 28 d'octubre. Le brio (*Una razón brillante*, 2017), d'Yvan Attal

2 i 4 de novembre. Mary Shelley (2017), d'Haifaa Al-Mansour

Dimarts Singlars. 6 de novembre. Chimes at Midnight (*Campanadas a medianoche*, 1965), d'Orson Welles

---

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural
de Granollers